

Kornélia nővér

Ez az urna, ami előttünk van, arra emlékeztet bennünket, amit hamvazószerdán szoktunk hallani: „Emlékezzél, ember, hogy porból lettél, és porrá válsz”!

De ez a por, ez a hamu még néhány hónappal ezelőttig, pontosabban ez év április 9-éig egy lelket, egy személyt hordozott: Kornélia nővért. Tudjuk, Isten minden felebarátot ajándéknak szán számunkra. Most Kornélia nővérről is csak úgy szeretnék beszélni, mint ajándékról, aki által Isten megajándékozott minket.

Kezdem egy élményével, amikor tizennégy éves volt. Ő maga jegyezte le:

„14 éves koromban lakodalomban voltam. Nagyon szerettem táncolni. Éjszaka volt, mikor a mulatozás csúcspontja lehetett, és nekem az a mondat ütötte meg a szívemet, hogy Istent mindenkinél jobban kell szeretni. A lakodalomból visszatérve rendszeres misére járó lettem.”

„Istent mindenkinél jobban kell szeretni.” Ez Kornélia nővér, innen érthetjük meg élete történetét, amely hetvenöt éves korában befejeződött, de amely nem hullócsillaghoz, hanem üstököshöz hasonlít, mert fénycsóvát hagyott maga után, amelyre két ragyogó mondatot lehet ráírni:

1. Kornélia nővér szívvel lélekkel Istennek élt,
2. Kornélia nővér megélte iskolanővéri hivatását.

Mivel hosszú éveken át szinte minden nap találkoztam vele, nemcsak a templomban, hanem hittanórák alkalmával is, és Szentmihályra is együtt utaztunk a szentmisékre, ahol ő orgonált, így teljes lelki nyugalommal állítom, hogy Kornélia nővér életének fő motiválója Isten volt, ő teljes szívvel Istennek élt! Nemcsak személyes keresztény életét állította ebbe a síkba, hanem minden munkájának fő célja is az volt, hogy Istent dicsőítse. Ezért törekedett annyira lelkiismeretesen betanítani az énekeket is, mert: „Istennek a legszebbet kell adni” – mondta egy alkalommal, amikor azt kérdeztem, miért kell annyi énekpróbát tartani.

Iskolanővéri hivatását is teljesen megélte, mert tanított, nevelt fiatalokat is és felnőtteket is. Nagyon lelkiismeretes volt a munkájában. Mindég lázban volt a készüléssel, sietett, mondanánk még az utolsó időben is itt Becskereken sokszor azt láttuk, hogy szinte futott, szép évei mellett. De ez azért volt, mert mindent alaposan el akart készíteni, lemásolni, rendezni a kottákat, a gyerekeknek mindég képecskéket vagy cukorkát magával hozni. S amikor a becskerekai kollégium honlapján megnéztem a róla szóló gyönyörű visszaemlékezést – amit most szívből megköszönök ezen a helyen annak a valakinek, aki ezt összeállította –, akkor még egyszer el kell mondani Kornélia nővérről, hogy olyan munkatempót tudott tartani egész élete folyamán, amit csak megcsodálni lehet. Gondoljunk vissza kezdő

nagybecskereki munkásságára, micsoda lendület! Nagyszámú ifjúsági csoport, gitáregyüttes, római zarándoklat 1975-ben stb., amiről az akkori plébánosa, ft.Tietze Jenő protonotárius úr mindég a legnagyobb elismeréssel beszélt. Azután következtek a muzslyai, verseci, padéi, csókai, majd ismét nagybecskerek-szentmihályi évei. Mindenhol annyi gyerekkel, fiatallal, kollégistával, felnőttel foglalkozott hittanórákon, kóruspróbákon, színdarab-előkészítéseken, utazásokon, zarándoklatokon! Itt is egy cél lebegett előtte, hogy az legyen, ami Kornélia nővér első rendi neve: Mária. Hogy Máriaként Jézust, Istent adja a gyerekeknek, fiataloknak, felnőtteknek.

Nagyon szép tulajdonsága volt, hogy a zeneileg kevésbé megáldott személyekkel is, mint én, nagyon szívesen dolgozott, nem tette őket félre, kihozta mindenből a maximumot. Foglalkozott tehát a „gyengékkel” is, ugyanolyan odaadással, mint a tehetségeseikkel, akikből zeneiskolások, színészek, operaénekesek lettek.

Azt is meg kell említsem, hogy több felnőtt, idős személynek volt lelki vezetője, illetve lelki gondozója, sokat fáradozott lelkük üdvösségén.

Amikor az Irgalmasság éve volt, akkor megkért engem egy dologra, nem hallgattam rá... Ma is bánom.

Élete utolsó másfél-két évét Budapesten töltötte, nővértársai között. Örömmel ment mindég Budapestre. Szerette a nővérközösségét. Az utolsó képen, amin rajta van, és két héttel halála előtt készült, valószínű a kápolnában, ott is a nővérek társaságában van. Szemei már fátyolosak, és integet, mintha búcsúzna a világtól és tőlünk.

Végezetül adjunk hálát a jó Istennek, hogy Kornélia nővér több évtizeden át itt élt Bánátban, dolgozott, őt pedig arra kérjük, imádkozzon értünk.

A mai Evangéliumban a búzaszemről hallottunk. A búzaszemnek meg kell halnia, hogy termést hozzon. Kornélia nővér ma szó szerint „a földbe lesz elvetve” és ha csak azt a gyönyörű mondatát hagyná hátra, amit 14 évesen megélt – *„Istent mindenkinél jobban kell szeretni.”* –, már ezért is érdemes volt élnie,¹ hát akkor még ha ideszámítjuk mindazt, amit tett... És amúgy is érvényes, hogy a búzaszem meg kell haljon, vagyis, hogy mi is naponta meg kell haljunk önzésünknek, s csak ily módon tudunk termést hozni életünkben.

„Istent mindenkinél jobban kell szeretni” - ez Kornélia nővér. Ezt üzeni nekünk is most az örökkévalóságból.

Utolsó képén már fátyolos tekintetével mintha búcsút intett volna ennek a világnak, és nekünk is.

¹ Ezzel is egy kimondhatatlan értékes „termést” hagy hátra – akartam mondani.